

KIS NAP

REGGELI. (Lásd a 375. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1902-dik évi folyamára.

(A „Kis Lap” 62-dik kötetére.)

AZ IMMÁR végére hajló esztendővel végéhez közeledik a »Kis Lap« most folyó kötete is, és az új évben követni fogja az újabb kötet, a »Kis Lap« **hatvankettedik** kötete.

Pályafutásának **negyedik évtizedében** már nem szorul rá a »Kis Lap«, hogy célját, irányát, eszközeit tüzetesen fejtegyük. Hosszu multja legékesebben szól mellette. Mint legrégebben fennálló magyar ifjúsági lap, évtizedeken át egymást felváltó nemzedékek hosszú sorának volt palotában és szerény hajlékban egyaránt szeretett oktatója és szórakoztatója. Mulattató, a figyelmet, érdeklődést lebilincselő formában hatni a zsenge elme fejlesztésére, a fogékony szív és kedély nemesítésére, szinte észrevétlenül bővíteni a gyermek ismereteit, beléje oltani hona és nemzete szeretetét, buzdítani az igazra, jóra, szépre: ez volt mindenkor és ez marad mindenkorra a »Kis Lap« feladata.

Ilyen szempontból van gondosan előkészítve a jövő **hatvankettedik kötet** anyaga is, mind olvasmányok, mind művészi rajzok nagy bőségével. Megtartva az immár évtizedek óta annyira kedvelt beosztást, az új kötet első számában hosszabb vig elbeszélés fog megindulni

„Bajbul bajba“

czimmel, két vig diák kalandos utazásának mulatságos eseményét adva elő. Melléje sorakoznak minden számban kisebb

beszélyek és mesék,

legtöbbször művészi rajzok kíséretében, ugysintén ismeret-terjesztő cikkek és

költemények,

mindig rajzokkal. Minden szám közöl továbbá elme-élesítő rejtvényt, melynek megfejtői közt hetenként értékes **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra, az év végén pedig a legszorgalmasabb megfejtők számára külön jutalom-kisorsolás következik. **Forgó bácsi postája** választ és felvilágosítást ad a kis olvasók minden érdemes kérdésére, a **Jó Sziv** rovata pedig folyvást nyitva áll a jótékonyosság gyakorlására.

A jövő évre is érvényben marad a

rendkívüli kedvezmény,

melyet az áldozatkész kiadó Athenaeum-társaság nyújt a »Kis Lap« előfizetőinek: minden **félévi** előfizető **ingyen kap egy értékes könyvet**, melyet maga választ tetszése szerint a »Kis Lap«-ban közzé tett bő könyvjegyzékből.

Sorakozzék tehát a magyar gyermek-világ továbbra is folyvást növekedő számmal a »Kis Lap« táborába, hol új és régi híveket egyenlő szeretettel ölel magához

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre 2 korona.

Fél évre 4 ..

Egész évre 8 ..

Az előfizetési pénzek, korona-értékben, legczélszerűbben postai-utalványon, a »Kis Lap« *kiadó-hivatalához* (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« *kiadó-hivatala.*

A KLÁRI-TANYA KIS GAZDÁI.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

SODÁLKOZOTT Emilke váltig, hogy Kláríka és Sándor rossz kedvvel tértek meg a városból, ahová oly vidáman indultak. Még csak a vásár-fiával sem hozakodtak mindjárt elő, pedig, hogy az ozsonnától elesett, Emilke kétszeresen vágyódott az ígért városi csemegére. De mindjárt nem gondolt rá, hanem még inkább álmélkodott, mikor a ház felé pillantott és meglátta Bözsikét. Mi lelhetett? Ott állt mozdulatlanul az ajtóban, mint valami kő-szobor, halotthaloványan, a képéből kikelve. Akár ki is láthatta, hogy nagyon nagy baja van.

Látta Kláríka is, amint közeledett. Aggódó, szomorú hangon kérdé Emilkétől:

— Mi lelte? Talán itthon is történt baj?

Emilkének megütötte a fülét az a szócska, hogy *is*. Tehát Kláríkékkal valami baj történt. Sietett, hogy megnyugtassa őket.

— Történt, de nem éppen nagy baj! Egy pár alkalmatlan ember tolakodott be és megitta az ozsonnánkat. De hát az nem olyan nagy baj.

Ezt már Bözsike is hallotta. Kétségbeesetten kiáltott fel:

— Ha csak az volna!... De az erszény... a pénzünk... ellopták... elvitték mind!

Már ebbe Kláríka is, Sándor is bele sápadt.

— Mit beszélsz?

— Mit csináltatok, szerencsétlen gyerekek!

Rohantak a szobába, fölnyitották a szekrényt... hát meggyőződtek a keserves valóságról: a bankótul duzzadó tárczának hiált helye volt.

Kláríka szinte hátra tántorodott. Sándor is hüledezve bámult a kifosztott szekrénybe, míg Emilke most már szintén megértve a dolgot, fölkiáltott:

— Oh, a gonosz! Hát azért küldött ki vitért! Csak akkor tehetett.

Kláríka és Sándor alig-alig tudtak fölcsudni kínos meglepődésükből.

— Hat heti nehéz munkánk gyümölcse oda! sohajtá Kláríka.

— Nemcsak az, szólt Sándor komoran. A becsületünk is veszedelemben van. Azt a pénzt Ábris bácsinak köllött volna átadnunk. Most mit mondjunk neki? Hogy ellopták? Ha akarja, elhiszi; ha nem akarja, nem hiszi. Akár azt is gondolhatja, hogy ravasz csalók vagyunk!

— De hát ki járt itt? kérdé Kláríka. Kit eresztettetek a szekrényhez?

Bözsike és Emilke lassan-lassan elbeszélétek a két gyanús vendég történetét. S mikor zokogva, magukat vádolva mondogatták, hogy nekik nem tetszett ugyan a két idegen, de nem mertek szembe szállni azzal az erős férfival, Kláríka igaz testvéri szeretet hangján mondá:

— No, ne sirjatok! Az ugy sem használ. És igazában nem is vagytok okai a bajnak, mert valóban semmit sem tehettek a tolvaj csavargók ellen. Még jó szerencse, hogy beérték a pénzzel és nem bántottak titeket.

A Kláríka szavai Sándort is eltérítették attól, hogy kis testvéreivel éreztesse elkeseredett haragját. Busan mondá:

— Igazad van. Mi kettén vagyunk a hibásak, hogy magukra hagytuk őket, rájuk bízunk a házat s az Ábris bácsi pénzét. Meggondolatlanul jártunk el. Be köllött volna zárni a házat, őket pedig átküldeni

Borbála nénihez. Vagy legalább is a pénz biztos helyre eicsukni.

— Igen, igen! És én még gondoltam is rá, sóhajtá Klárka. Én vagyok a hibás!

— Nem, nem! szólt Bözsike s könyezve borult a Klárka nyakába. Te olyan jó vagy! Én vagyok a hibás... én bocsátotam őket a szobába.

A nagy baj tehát nem zavarta meg a jó testvérek közt a szeretetet, egyetértést. Ám a közös szomorúság annál inkább sujtotta őket. Sokáig szótlanul ültek együtt, aztán Klárka sóhajtva kérde:

— Mit gondolsz, Sándor... most már mitévők legyünk? Egész vállalkozásunkkal szégyent vallunk. Mit tehetünk? Elmondjuk mindjárt Ábris bácsiéknak?

— Nem tudom... gondolkozni sem tudok, teljesen meg vagyok zavarodva, felelé Sándor csüggedten. De Ábris bácsiéknak egyelőre ne szóljunk... majd holnap... majd eszembe jut talán valami. Most teljesen kábult vagyok.

— Ha eljönne a jó Fűvész bácsi, ő bizonyosan tudna jó tanácsot adni, szólt Emilke.

Szinte megrettent szavainak hatásától. De még Bözsike is. Mert Klárka egészen kivörösödött a haragtól, Sándornak pedig szinte villámlottak a szemei.

— Ne emlitsétek többé, mondá. Az a Fűvész bácsi a mi számunkra nem létezik többé.

— Jaj, mit beszélsz! kiáltott fel Bözsike ijedten. Csak nem halt meg?

— A mi számunkra annyi, mint ha meghalt volna, szólt Klárka. Meglehet, hogy még eljön ide, mi azonban nem állunk vele többé szóba.

— Jól jegyezzétek meg! parancsolta Sándor. Feléje sem szabad menetek.

A két kis testvér csodálkozva bámult hol Klárkára, hol Sándorra.

— Mindjárt megértitek, ha megtudjátok, mit fedeztünk fel a városban, szólt Klárka.

Biz' az kellemetlen fölfedezés volt. Megálmodni sem tudták volna, mikor olyan jókedvűen utra keltek a városba. Egyébről sem csevegtek, csak arról, mi mindent vásároljanak, és kivált hogy mivel lepjék meg Bözsikét és Emilkét, akik teljesen rászolgáltak a jutalomra, mert gyöngerejüket megható készséggel áldozzák a közös műnek, szívesen fáradnak, dolgoznak jó szüleik kedvéért. Igaz, hogy egészségükre válik a kerétszédés, de mégis nagy áldozat részükről, hogy játékhoz, szórakozáshoz alig jutnak és bizony egyszerűen, szerényen köll élniök. Annál inkább örülnek majd a jó csemegeinek.

Jó fél óra alatt beértek a városba. Vidéki kis város volt ez, nézni való nem sok akadt rajta. Az öreg János kocsis végig hajtott a széles fő-utcán és egy vendégfogadó tágas udvarára fordult be. Abrakos tarisznyát kötött a lova fejére, aztán így szólt:

— Meddig kíván a kisasszonyka itt maradni?

— Csak amíg bevásároltunk, felelt Klárka. Ámbár igaz, nem tudom, messzire vannak-e a boltok.

— Nincs itt messze semmi. Ami bolt van, az mind itt van ebben az utcában.

— Akkor hát egy óra alatt elkészülünk a dolgunkkal és indulhatunk haza.

— Addig én is eljárók a dolgomban, mondá János. De ha parancsolja a kisasszonyka, el is vezetem a boltig, ahol vásárolni kíván.

— Biz' az jó lesz.

A bolt előtt elváltak. Klárrika takarékosan ugyan, de sokfélét vásárolt s mire minden együtt volt, nagy csomag lett belőle. A kereskedő előzékenyen ajánlotta, hogy a szolgálója elviszi utánok a csomagot.

— Köszönettel fogadom, mondá Sándor. Nem is köll nagyon messzire fáradnia, csak ide a vendégfogadóig, ott van a kocsi.

Amint a fogadóhoz értek, Klárikának szemébe ötlött valami.

— Nézd, Sándor, ez a »Fehér Hattyu«

EMILKE VIGASZTALGATTA. (Lásd a 374. lapon.)

fogadó... Emlékszel? A mi kedves Fűvész barátunk azt mondta, hogy ennek a szomszédságában lakik.

— Az ám! Most kifoghatnánk rajta. Csak meg köllene tudakolnunk, kinek a háza ez itt jobbra, vagy amaz ott balra.

A bolti szolgáló, aki mellettök lépegetett,

hallotta az utolsó szavakat és készséggel mondá:

— Azt én megmondhatom, kérem alássan. Az ott balra az özvegy Kardosné asszonyom háza, ez itt meg a Marcsák uré.

A két testvér megdöbbenve nézett össze. A Marcsák uré? Tehát az ő titkolózó ked-

ves barátjuk senki se más, mint a szüleik megrontója, az a szívtelen, gonosz Marcsák! Most már érthetik, hogy miért titkolta a nevét.

Nem csak megdöböntek, hanem föl is háborodtak, el is szomorodtak. Hiszen anyyira szerették ezt a kedves lakó társukat, aki mindig olyan vidám, barátságos volt, olyan mivel, olyan tudós és mégis egyszerű! Sándor nem is akarta elhinni és mentő gondolatba kapaszkodott.

— Klárikám... hát ha mégsem az? Tudod... másnak is lehet éppen ez a neve... nem olyan ritka név.

— Mindjárt megtudjuk!

Mert épp ekkor lépett ki a jobbfelöli házból az ő titkolózó Fűvész barátjok. Meg is pillantotta őket és vidáman közeledett; de meghökkent, mikor látta, hogy Klárika milyen dult arccal toppan eléje és indulattól remegő hangon kérdi:

— Igaz, hogy ön Marcsák ur?

— Ha már megtudták, nem tagadhatom: az a nevem.

— Az a Marcsák, aki ami jó szüleinknek a megrontója?

— Azaz, hogy... kedves Klárika...

— Kérem, ne nevezzen így többé! Tehát az! És nem érte be vele, hogy szegény szüleinket megrontotta, hanem eljött a mi kis tanyánkra, belopta magát a bizalmunkba, barátságunkba és gyönyörködött benne, hogy mi szegény gyermekek hogy fáradunk az arcunk verejtékében! Oh, ez még ellenségtől is csuf gonoszság volt. Menjünk, Sándor! Ezzel az urral nincs többé beszélni valónk.

Ez volt az a szomorú fölfedezés, melynek a hírével haza tértek. Bözsike és Emilke mélyen elsomorodva hallgatták. Szinte el

sem tudták, el sem akarták hinni. Ez a kedves, jó Fűvész bácsi, ez nekik gonosz ellenségök! De hát persze, ugy kell lennie, Klárika és Sándor jobban tudják.

Ilyen keserű napja még nem volt a Klárikanyának. Egyszerre vesztették el pénzüket és jó barátjukat. Szótlanul, csüggedten jártak-keltek. Sándor dolgozni akart volna a kertben, de csak álldogált és tünődött, mitevő legyen, hogyan lépjen Ábris bácsi elé? Klárika a szobában ülve szintén ezen törte a fejét, Bözsike és Emilke pedig, mint valami nagy bűnösök, lehorgasztott fejfel gyulegtek ide-oda s mivel semmi munkát sem kaptak, végre kiballagtak a közeli erdős dombra, ahol szabad óráikban más-kor is sétálgattak. Itt Bözsike szabad folyást engedett könyveinek s a földre vetve magát, keservesen zokogott.

— Én vagyok az oka... én vagyok az öregebb... nem köllött volna beeresztenem azokat a tolvajokat!... Oh! És még a kedves jó Fűvész bácsit is elvesztettük!

Emilke vigasztalgatta (Lásd a képet a 373. lapon.) de biz' az nem igen sikerült. kivált hogy neki magának is meglehetősen sirásra hajlott a szája. Már pedig azt tanulta Sándortól, hogy vitéz fiu soha sem sir. Hát inkább magára hagyta Bözsikét, hadd sirja ki magát; ő majd másfelé bandukol és valami rejtett helyecskén szintén... kedvére sirdogál.

Már esteledett, mikor Emilke vissza tért a házba. Klárika és Sándor a ház előtt ültek, szótlanul, gondolatokba mélyedten. Csak Bözsike hiányzott még s már nyugtalankodni kezdtek, hogy a leányka hol késik, midőn egyszerre csak látják, hogy sebesen futva közeledik, izgatott, kipirult képpel, mint akivel történt valami.

— Hol voltál, Bözsikém? kérde Kláríka.
És mi lelt?

— Amott fenn voltam a cserjésben és láttam... azaz látni nem éppen láttam, de jól hallottam őket...

— Kiket?

— Azokat a gonosz tolvajokat, akik elvitték a pénzünket.

Sándor fölugrott.

— Hol vannak? Elfogjuk őket...

— Már nem igen akadhat az nyomukra az erdőben. Nem mertem addig mozdulni, míg el nem mentek, mert ha meglátnak és tudják, hogy hallottam a beszédöket, bizonyosan rám rontottak volna.

— Mit beszéltek?

— Hát... amint ott feküdtem egy bokor tövében, neszt hallottam a bokor tulsó oldaláról. Eleinte azt hittem, hogy Emilke jár ott, de aztán megszólalt valaki és oh!... ráismertem annak a gonosz tolvaj-párnak a hangjára. Először az asszony szólt: »Már hiába lessük, Marcsák ur ma már nem jön ide.« — »Nem baj,« felelt a férfi; »mégsem jártunk hiába, megkoppasztottuk azokat az oktondi gyerekeket. Az is valami. Holnap este bizonyosan ide jön Marcsák ur és akkor majd az ő házában szüretelünk.« — »Csak baj ne legyen!« — »Ne félj semmit, asszony! Jól kieszeltem én az egészet. Amikor Marcsák ur itt tölti az éjszakát, bizonyosan már korán délután kijön. Meglessük, aztán besietünk a városba. A Marcsák ur inasával jó pajtás vagyok, elhivom a korcsmába egy pohár borra, aztán itatjuk, míg csak egészen le nem itattuk, hogy meg sem tud állani a lábán. Ekkor mint jó barátja haza kísérem, bejutok vele a házba és ha egyszer benn vagyok, akkor kedvemre gazdálkodom. Tudom én ott a járást, fél esztendeig én

is inasa voltam Marcsák urnak. Sok pénz van ám ott, megérdemli a fáradságot. Ha ma nem, hát holnap, vagy holnap után... de bele markolok, azután ill a berek... üthetik bottal a nyomunkat!« — Ilyen formát beszélt, azután odább mentek.

Kláríka fölkiáltott:

— Most már értem! Ezek a tolvajok kémlélődés végett jártak itt s mellesleg minket is kifosztottak, de igazi céljuk az, hogy a Marcsák ur házát rabolják ki, mikor ő itt időz. Ellenségünk ugyan, de ezt még sem engedhetjük... Ugy-e Sándor?

— Hát... persze... De a dolog nem olyan veszedelmes. Mai találkozásunk után Marcsák ur nem igen fog többé ide jönni, tehát a tolvaj terve úgy is kutba esett. Ha mégis eljönne Marcsák ur, figyelmeztetjük, ha ellenségünk is.

— De hát ha nem jön és nem figyelmeztetjük?

— Akkor úgy sem lesz baja.

(Folytatása következik.)

R E G G E L I.

(Képpel a czímlapon.)

Magával jó-tehetetlen

A Viczám —

S bennem látja hü gyámolát

A cziczám.

Előbb Viczám' kapom ölbe —

Csak ezután jön Pöhölyke.

Biz' úgy ám!

Bár hogy forgatod fejecskéd

Nem szüresölsz előbb tejeckét.

Amíg jól nem lakott az én kis bubám.

A pákosztos Többsincs. Trefás kutyahistoria.

TÖBBSINCS nagyon okos, tanulékony, bozontos-szőrű, nagy fejű, puliféle ház-őrző kutya volt.

Nagyon is tudta, hogy Széphalmon nem laknak hosszú kezű betyárok, hát ez okból sokszor őrizetlen hagyta a házat, s járt a maga mulatsága után.

A világ legszebb aranykalász-tengere uszik nyáron Széphalom határában. Tündérvárosok támadnak egy pillanat alatt, s úgy is tűnnek el ott a délibábos szemhatáron.

Kukoricza-erdők széles zöld levelei himbáloznak a meleg nyári szélben s Isten a tudója, milyen nagy titkokat suttognak egymásnak! Talán épen ezt mondják:

— Szégyen gyalázat lenne, ha csak egyetlen-egy ember is vetemedne tolvajlásra a mi szép, csillag-tornyos falunkban! Mikor olyan tiszta arany szemű buza meg tengeri terem ezen a szép rónaságon körülötte, hogy mindenkinek jut a jó friss fehér kenyérből; és melléje a mi jóvoltunkból

sonka, szalonna is. Mert mi hizlaljuk ám azt a sok manesit ott ni! Már most is kövérek a jó legelőtül. Ni, hogy lustálkodnak máris amott a nagy pocsolyában! Dehogy is van Széphalmon tolvaj!

Pedig dehogy nem volt! Csak hogy nem ember szégyenitette meg a nagy falu jó hírnevét.

Ugy történt a dolog, hogy a harmadik szomszédban nagy lakodalmat ültek.

Férjhez ment a Sándor gazda lánya, a kedves, szorgalmatos Mariska, és Sándor gazda bizony — jó magyar szokás szerint — nem sajnálta a lakodalmi vendégektől a sok jót, ami a gazdaságból kitelt.

Sok libának, kacsának, pulykának lőn szomorú halála, kövér süldőt is öltek erre az alkalomra, meghízott birkát paprikásnak, tokánynak.

A tágas udvarban fölállított nagy sátorban járta a fiatalság a csárdást; a Fakó Pista bandája húzta a talp alá valót. Röpiült a sok pipi-piros, hupikék rokolya, pengett a sarkantyú.

Az öreg, meg a kisebbik vőfély körül-körül kínálgatta a savanykás borral telt kancsókat, rigmusos szép szóval.

Nagy volt a vigasság az egész háznál. A konyhában a tisztos koma- meg sógor-asszonyok sűrögtek-forogtak; egyik hajszálvékony, rőfnyi hosszú metéltet metélt a pompás aprólék-levesbe. Jaj! . . . hogy azzal a borotva-éles nagy késsel százszor le nem nyiszálja a körmét! A másik már harmadszor fütötte a nagy banya-kemenczét a fona-

tos kalácsnak. A harmadik a felséges illatos töltött káposztát rázogatta a két fülénél fogva az óriás kondérban. Ugyan, hogy is birja? A negyedik a serczegő hurkát szurka-piszkálta nagy, hegyes villával, hogy ki ne hasadjon a gyöngé piros bőre. Volt ott tiz-tizenkét szakácsnének dolga elég! Többsincsnek olyan finom orra volt, hogy

. . . RIADALMAT OKOZVA A KÖCSÖG-FEJÉVEL. (Lásd a 378. lapon.)

még a falu-végen is kiszimatolta az ilyen kívánatos alkalmat; hát még a szomszédban!

Itt is talált egy jó velős-konzot, ott is löktek neki valami jó falatot, de — szégyen kimondani, de hát igaz — neki a tilosra vásott legjobban a foga.

Pedig hányszor megjárta már!

Megverték pizska-fával, megkergették sütő-lapáttal, forró vízzel is leöntötték — hiába! Nem akart a maga kárán okulni.

Nem azért, mint ha született tolvaj lett volna az okos Többsincs — dehogyan is volt! — hanem a pákosztoskodás volt az ő rut szokása.

Otthon is hányszor kikapott miatta!

Szégyenkezett is rettenetesen ha rajta kaptuk. Lábunkhoz csuszva kérte a bocsánatot, hanem azért a legközelebbi alkalommal újra ügyesen elcsent néhány derelyét a nyújtó deszkáról, míg a szakácsné a pecsenyét forgatta meg a sütőben.

Most is mindenre éber szemmel ott settenkedett a lakziban, különösen a konyha körül, hol pompás illatok csiklandozták a kényes orrát.

Sára néne éppen a jó töltött káposztát tejfölözte meg s mert egyéb sietős dolga akadt, hamarjában letette a nagy, keskeny tejfölös köcsögöt a konyha-asztal alá.

Az ott sündörködő Többsincs persze hogy rögtön észre vette: óvatosan oda lopózott s nagy élvezettel kezdte a jó friss, vajjas tejfölt a köcsög széléről lekóstolgatni.

Nem vette észre a nagy dologban senki s ő mind-bátrabban beljebb-beljebb nyújtogatta a piros nyelvét a szűk köcsögbe.

Már az orra is tejfölös lett, már a fél feje volt benne; utoljára a füle sem látszott ki a szűk köcsögből.

Egyszerre csak hallják a főző asszonyok, hogy az asztal alatt csörömpölés támad.

Jézusom... mi az?!... kiált ijedten Sára néni. De már ugyan-abbán a pillanatban ész nélkül rohan ki a pákosztos Többsincs az asztal alól. Vonitana is... ha tudna! De mert nem bír, hát csak rettenetes ijedt hangon szüköl; szék lábába, tűzhelybe, vizes dézsába, Sára nénibe ütközik. Rázza magát, forog, akár a kerge birka. Mint ha a saját farkát akarná megkapni, és — oh csodák csodája! — a Többsincs kutyafeje fenékkal fölfordított zöld tejfölös köcsöggé változott!

Befelé csak könnyen csuszott a borzas. De mikor ki akarta huzni, egészen és töké-

letesen benn szorult a feje a szűk köcsögben.

Az asszonyok az első pillanatban megremültek ettől a csoda-állattól.

— Kinek a feje?

— Uram ne hagyj el!... zöld-mázos köcsög!

Nagy lármát csaptak. A nagy kiabálásra a vakká lett Többsincs, aki azt sem tudta, mi történt vele, elvesztette minden bátorságát s elkezdte az utat keresni kifelé. Persze hogy kapott néhány jó ütést Sára nénitől a sodrófával, míg a nyitott konyhajátóra talált.

Az ütésektől már végképen megriadva, futott, amerre a négy lába vitte, egyenesen be a ponyva-sátorba, a tánczolók közé, ott is óriási riadalmat okozva a zöld köcsög-fejével. (Lásd a képet a 377. lapon.)

Hamar észre vette, hogy itt is rossz helyen jár, mert a legények sarkantyuja nagyon is közel pengett a fülehez... Vesd el magad!... rohant ki a sok bámsz nép közé, mely a mulatozást nézte s onnan a nyitott nagy kapun ki az utcára! S az egész lakodalmas népség sikongatva, kaczagva utána:

— Tolvaj! Fogjátok meg! Zsivány! Ellopta a tejfölös bögrét! Köcsögöt lopott!

A nagy rikolgatásra az utcán is hamarosan össze szaladt a sok nép. Ki ásót, ki kapát, ki vas-villát, botot ragadott a kezébe s bizony halálos veszedelem érhetne volna a tejfölös bögrében már alig-alig lihegő pákosztos Többsincset, ha véletlenül vaktában neki nem szalad egy nagy ákáczfának, és puff!... a köcsög száz darabra nem törik.

De most aztán csak azt is nézte Többsincs urí, merre tágasabb a világ.

Azóta azt mondják Széphalmon:

— A mi községünkben nincs tolvaj. Egyetlenegy volt, azt is csak a pákosztos természete vitte a bűnbe; úgy hitták, hogy: »Gyere ide Többsincs!« De annak az egyetlenegynek is belé törött a tolvajlásba — nem a bicskája, mert olyat nem viselt — hanem a zöld tejfölös köcsögnek a feje.

Mama.

REJTETT FOGLALKOZÁSOK.

Megázott a Bodri, már nagyon rossz a bódéja.

A szakácsné rántást kavargat.

Ezt a szegény embert im ártatlanul vádolták.

** Sok remek kép ékesíti a király palotáját.*

Boszankodik Laczika, mert a kártyavára össze dőlt.

A csendörök gyanus embereket láttak ácsorogni a faluban.

Ez talán drágakő, mi? — Vesd el, csak kavics.

A nagymama öreg, de még nincs ősz haja.

Akkor fogunk mi korcsolyázni, ha jó sima lesz a jég.

Senki sem sovároog ép ésszel a lehetetlen után.

Laczi horoggal akar a tóban halászni. A könnyelmű embert bánat és bú várja élete végén.

A megfjők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis elbeszélések.“

Az ifjuság számára írta Ida néni. Számos képpel, díszes vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

ÁLMOS DORKA.

ÉGY — öt — hat — hét — már negyed nyolcz!

Lehetetlen! — nem lehet!

Hisz' alig hogy lefeküdtem.

Hogy behunytam szememet!

Most felkelni? Iskolába? . . .

Az nem járja! . . . nem bizony.

Tán csak el nem késem, hogy ha

Öt perczet még aluszom?

Nézzétek az álmos táskát!

Ó biz' újra lefeküdt —

Ott van, tessék! Alszik mélyen

Mig az óra felet üt.

Dorka hallja. Hopp! . . . felugrik . . .

Jaj, a ruhám, a cipőm!

Oly messze van az iskola

Reggelizni sincs időm!

No, de megmutatom én most,
 Hogy sietni is tudok.
 Hogy, ámbátor nagyot késtem,
 Idejében eljutok.
 Öt percz alatt minden kész,
 Hiszen nem sok az egész.
 A nagy táskát elő szedni,
 Könyvet, irkát belé vetni.
 Jaj! A tanrend... mi lesz máma?
 Kell-e rajztömb, himző ráma?
 Rá sem érek most megnézni...
 A szigoru Janka néni,
 Ha elkésem, meg is büntet.

Inkább viszem mindet... mindet:
 Rámát, tömböt s a kötésemet!
 Most a fő, hogy el ne késsem.
 Kisztihand mamácska édes,
 Háromnegyed!... ez rémséges
 Rohanok!

Hogy szalad most véges végig
 Az utczákon. — Meg is nézik.
 Jobbra sem néz, balra sem néz,
 Csak előre, mint a szélvész!
 Meg se látja, hogy a táska
 (Mert csak úgy volt össze hányva)
 Széjjel nyílik... oh egek!

Könyv és irka... mind a porba,
 Kötését a szél elhordja...

No most itt van! Álmos Dorka
 Szedheted!

Adél néni.

MESE EGY KIRÁLYNÉRŐL.

MALLOTTATOK már ugy-e sok mesét, ti kisebbek, ti nagyobbak, szépséges királynőkről, mesebeli tündérek-ről. Hallgassatok ide, ilyen mesét mondok nektek én is.

Hol volt, hol nem volt, nem tulnan, de innen az Operenciás-tengeren, innen az Adrián, Duna-Tisza táján, volt egy szépséges szép ország, mesebeli tündérország: édes, áldott Magyarország. Nem csak volt, hanem van is, hála érte a jó Istennek, — de legyen is, az idők végéig mindörökre!

Nagy Magyarországra leszállott a gyásznak a bánatnak napja. Sirt az egész ország.

Egyszer csak honnan, honnan nem: messze, messze földről, gyönyörűsége szép királyné lebent ide. Nem lehet az máskép, a jó Isten küldte. Csak látja, csak látja — csak nézi, csak nézi, hogy sohajt a fű, a kalász; hogy zokog az erdő; hogy sir a folyó, a patak. Megkérdi a fűvet, megkérdi a kalászt:

— Mi lelt téged, fű? Mi lelt téged, kalász, hogy egyre csak sohajtol?

Feleli a kalász, feleli a fű is:

— Hogy ne sohajtanék, hogy ne sirnék!

Rossz embereknek gonosz lelke megátkozott engem!

Kérdezi az erdőt:

— Mi lelt téged erdő, hogy egyre zokogsz?

Felcili az erdő:

— Hogy ne zokognék? Rossz embereknek gonosz beszéde megátkozott engem!

Megkérdi a folyót, kérdi a patakot:

— Mi lelt téged, folyó, mi lelt téged, patak, hogy viz-csepp helyett egyre könnyet hullatsz?

Feleli a folyó, feleli a patak:

— Hogy ne hullatnék, hogy ne hullatnék! Rossz embereknek a gonosz tettei megátkoztak engem!

Hallja a királyné, ki is hull a könyje. Amint meghallotta, úgy megsajnálta!

Szépséges két csillag-szemével jajde megsiratta! Csak azt sohajtotta:

— Én édes kalászom, én szép füves rétem, én zugó zöld erdőm, én könnyező folyóm, én siró patakom: oh mint szeretlek

A SZÉPSÉGES KIRÁLY-ASSZONY. (Lásd a 382. lapon.)

én! Én Magyarországom, oh hogy szeretlek én! Honnan tudta meg? Tán a fű sóhajtott el, tán a vizek sirták el, talán bizony az áldott jó szive sugta meg: a jó Isten tudja; de a királyné megértette, mi gyógyíthatná meg ezt a nagy bánatot.

Megyen haza a szépséges szép király-asszony, (Lásd a képet a 381. lapon.) mind a két csillag-szeme homályos a könnytül. Kérdezi a király:

— Mi bajod te néked, édes szép királyném?

Felel a királyné:

— Van egy ország, szép tündér-ország, áldott Magyarország. Sohajt ott a fű is, sohajt a kalász is, a nagy erdők úgy zokognak, a nagy folyók, kis patakok sirvasírnak ott!

Mig ezt mondta, az áldott jó király-asszonynak mint a gyöngy úgy hullott a szeméből a könny.

Elborult a királynak is az arca s mond a királynénak:

— Hejh!... ha tudnám, honnan van ez a sok sirás, ez a szomorúság?

Mondja a királyné:

— Rossz embereknek gonosz lelke, gonosz beszéde, sok gonosz tette megátkozta az országot!

Mondja a király:

— Hogy tehetném jóvá?

Felel a királyné:

— A fűszálnak, arany kalásznak a sohajtását, erdők rivását, vizek sirását az én lelkem megértette. Van ebben az országban egy csodálatos bűvös szer, melynek nincsen párja a világon: ez egy szinaranyból való, gyémánttal, gyöngyökkel kirakott fényes szép korona. A megátkozott országon csak kettő segíthet: te, meg az az aranyos, fényes korona. Ha te azt a fedjre tennéd, menten meggyógyulna minden nyomorúság!

Hallgatja a király, csóválja a fejét:

— Az az aranyos, gyöngyös, gyémántos korona, jaj de nehéz lehet! De te értted, édes, szép királyném, a világnak minden terhét örömet vállalom!

Mondta a király s a tündérszép királyné szavára viselte a fején azt a csodálatos, varázsos erejű, nehéz arany koronát.

Hát amint a fején volt a királynak a korona, egyszerre, oh csodák-csodája, a fű el kezd reszketni az örömtől, boldogan suttog a kalász, ujjongva zug az erdő, a vizek a csobogása nevetés, kaczagás, minden lefolyó cseppje az örömmek a könnye.

Mondta a királyné a királynak:

— Felsőges királyom! Nézd, milyen szép, de milyen szép ez a nevető boldog ország!

Nézte a király és csodálkozva, mondta:

— Milyen jó, hogy megmutattad! Hogy én ezt eddig nem is láttam! Milyen szép ez az én Magyarországom!

S a nép, mely lakott a füves rétek, a kalászos mezők, a zugó erdők, a csobogó vizek mellett, szívből kiáltotta: »Eljen a király! Eljen a királyné!«

Oh, be kár gyerekek, hogy nem végezhetem úgy, mint a mesét szokás: boldogan élnek, még most is élnek! Nem végezhetem, mert hiszen ez nem volt mese. Nem, gyerekek! Ugy hangzik mint a mese, de mégsem mese az: hogy volt egyszer egy királyné, akinek olyan szive volt, hogy megértette a fűszálnak, a virágnak a sohajtását, meg a vizeknek a rivását, meg a magyar népnek ő nagy baját. Nem csak megértette, de meg is sajnálta. Nem csak megsajnálta, de meg is szerette. Nem csak megszerette, de meg is segítette.

Nem mese az a csodálatos aranyos korona sem, melynek a bűvös erejét, minél nagyobbra nőttek, annál jobban fogjátok érteni.

Most csak annyit mondok nektek, hogy ami legdrágább a magyarnak: a szabadsága, boldogsága, ehhez fűződik hozzá.

Nem volt ez mese. Nem végezhetem úgy, mint a mesét szokás, mert... meghalt a királyné! De megemlékeznek rólunk, akiket szeretett; s ha a multkor, amidőn szélteben ünnepelték az ő nevenapját, felszállott fohászatok a mi szép hazánkért — a nagy magasságban ő is így imádkozott veletek:

»Isten áldd meg a magyart!«

Szász Irén.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 22-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

SZ	E	K	É	R
E	R	Ó	S	
K	Ö	T		
É	S			
R				

Helyesen fejtették meg: Csépany Béla, Dirner György, Poór Erna, Tichl Márta, Kiss József, Bing Miczi, Kunvári Györgyike és Ernő, Weizkopf Aranka, Elza és Lenke, Kuffler Frida és Artúr, Hollós László (részben), Ranschburg Béla, Lederer Tibor, Hirsch Emma, Záborszky Mariska, Jenő és Géza, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Vidonyi Ilonka és Sándor, Kövesi Jenő, Zaicz Gusztika, Nagy Etelka, Mérey Dalma, Borhy Margit, Kazy Péter, Szakáll Paula, Ruhig Flóra, Szvétek Ilonka, Kőszeghy Marianne, ifj. Metzger Ede, Kálmán Piroška, Dominigg Ilonka és Erzsike, Trebitsch Károly, Fodor Lenke, Schnabel János és Béla, Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Reich Irénke és Ernő, Furmann János (részben), Agfalvi Endre, Vörösmarthy Ida, Kohn Sándor (olvashatóan ird a neved s ne kanyaríts elejébe végébe fölösleges kacskaringót! *F. b.*), Révész Iluska és Bella, Ujhelyi Gabriella, Farkas Arisztid, Lengyel Margit és Kálmán, Szabó Károly, Kilezer Gyula, Mészáros Janka, Hertelendy Bandi, Péterfy Vilma, Melcer Lilla, Geréb Andor, Csau-scher Mariska, Ybl Ida és Márta, Kovács Ferencz, Weigerth Aladár, Fellegi Vilmos, Garai Ilus, Weisz Teruska, Kreuter Paula, Kaiser Jenő, Kovács Dezső, Milutinovits Corina, Schuch Ilus, Forster Margit és Gyula, Morvay Iluska, Veress Gizi és Józsi, Véghelyi Lajoska, Sinkovits Clarissa és Ilona, Makkai István, Dengl Miklós, Materny Margitka és Rózsika, Danner Janika és Sanyika, Pap Lilike, Rhédey Zoltán, ifj. Kék Lajos, Kárpáti testvérek, Hajcsi Rózsi, Sailer Gizella, Büchler Helénke és Dezső, Márkus Böske, Fáber Riza, Fülöpp Pistike és Imrike, Háty Irén és Julia, Somogyi Jolán és Jenő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Kaiser Jenő*. *Szombathelyt*, kinek a jutalom-könyvet (*Aesopus tanulságos meséi*), az ifjuság számára feldolgozva, számos képpel, diszes angol vászon kötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXI. köt. 21-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Schuch Ilus, Mezei Andor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szente Jani. A betűszedésről legjobb ha szemlélés útján szerzel tudomást. Amely célra bármely munka-nap délelőttjén megtekintheted a szedő-termekeket az »Athenaeum«-ban, persze: miután előbb a nyomda művezetőjének bemutatkoztál. — **Gruber Miczi.** Azokra a nyerési vágyakra már több ízben mondtam el véleményemet. — **Mészáros Janka.** Nincs is abban kis leányom semmi egyéb hiba mint az, hogy *énvelem* foglalkozik. Az ilyesmi közlését pedig nem engedi meg a tartozó szerénység. De mint egyrészt ügyesség, másrészt ragaszkodásod jelét, örömmel fogadtam. Szívesen látlak. — **Dumtsa Sándor.** Mit üzenjek, ha tőlem semmit sem kértél, sem nem kérdeztél. Ha valami *érdemleges* dologban hozzám fordulsz, örömet is válaszolok neked. — **Kilezer Gyula.** Ügyes. Besoroztam. — **B. Ilona.** Levél ment. — **»V. L. és a kopasz ur.«** A hang el van találva, de maga az eset nem elég arra, hogy az érdeklődést fölébressze. — **Rhédey Zoltán.** Azt föltételelesen megígértem, hogy a szíves hívásnak engedve, egyszer csak oda kukkantok be hozzátok M—ra, de nyerést sohasem ígértem s ezért kár is panaszkodnod. — **»Két Karácsony.«** Az ilyen viseltes, igen sűrűn előforduló motívumnak csak a színesebb előadás és új részletek beleszővése kölcsönözhetne újabb vonzó erőt. Így, amint van, egy nagyon ismert história kivonatának látszik. — **Kőszeghy Marianna.** Már szeretném látni a kezud írását. — **Büchler testv.** Zöld papirosra halovány tentával írni, kegyetlenség. De bele nyugodtam, hogy megértettem soraitokból a Helenka meglelégedését. — **Schlesinger Margit.** Azt Mari néni írta. Ennél többet mondanom nem szabad. — **Paula és Olga.** Vezetéknév nélkül nem vehetek föl a megfejtők névsorába. Főlölegül még irkából tépett papirosra is irtatok, ami már magában is tilalmas. — **Révész testv.** Első kérdésekre meglelétek a választ ebben a rovatban, ha figyelmesen végig olvasátok. A 2-ik kérdésekre *nem*-mel köll felelnem. — **Haras (?) E.** 1. Nem lehet. 2. A rejtvény nincs apró gyermekek fogalmi köréhez hozzá szabva. 3. A *kiadó*-hivatalhoz tessék fordulni. 4. Tulajdonnevet *olvashatóan* illik leírni. — **Schuch Ilus.** Kétséges, ha már nem jár többé iskolába. De hát biztosat csak amott M. E.-nél tudnak. — **Kaiser Jenő.** Te csak a feladvány megfejtését küldted be. De hát a betűk széthányása is a te munkád. Így kiigazítva az egészet, küldjed be újból. — **Weigerth Aladár.** Beküldheted bátran. — **Horgas Lajos.** Szébb karácsonyi ajándékot nem is kívánhatsz magadnak, mint az Athenaeum kiadásában épp most megjelent oly diszes, mint

vonzó és lelkesítő könyvet: »Szigetvár és Eger hősei«. Regényes korrajz a XVI. századból. Irta *Donászy Ferencz*. Számos finom kivitelű, korhű képpel. E jeles ifjúsági írónak könyvei: az *Életünk és vérünket*, a *Buda hőse*, *Rejtélyek a történelemből*, *Egy magyar diák élete Mátyás korában* és *Tholdi Miklós évről-évre* mind nagyobb olvasó

kört hódítanak maguknak. A haza, a magyar hősiesség, a magyar eszme szeretetére tanítják a serdülő nemzedéket. — *Cselkó Gizi és Ilonka*. Hiszen már egyszer megjelent. És az ilyesmit nem illik ismétetni. Tán leljük annak más módját, ha valamelyőtök egyszer meglátogat. — *Több levélről a jövő számban*.

A „KIS LAP“ kedvezmény-könyvei.

»Kis Lap« minden előfizetője, aki czimszalaggal igazolja, hogy fél évre előfizetett, **ingyen kap egy kötetet** az alább felsorolt kiváló ifjúsági művekből, csak 20 fillért tartozván a postai és csomagolási költségre beküldeni. Mindenki szabadon választhatja ki, mely műnek a megküldését kívánja. Aki évnegyvedenként fizet elő, a második évnegyvedben élhet e kedvezménnyel, mindkét évnegyvedből való egy-egy czimszalag beküldése mellett.

A választott könyv cziméről, a czimszalag és 20 fillér melléklésével, a »Kis Lap« **kiadó-hivatala** értesítendő, mely azonnal intézkedik a könyv elküldéséről.

A könyvek ezek:

I. Az Athenaeum Mesekönyvtára.

Benedek Elektől.

1. A honfoglalás mondái.	8. Krisztus-legendák.	14. Kalandos mesék.
2. Madár-mesék.	9. Hetedhét ország ellen.	15. Állat-mesék.
3. Pásztor-mesék.	10. Apró mesék.	16. Bohókás mesék.
4. Vidám mesék.	11. Katona mesék.	17. Világszép mesék.
5. Csoda-mesék.	12. Mondák és legendák.	18. Tündér-mesék.
6. Virág-mesék.	13. Székelyföldi mondák és mesék.	19. Óriások és törpék.
7. Mesék és mondák.		20. A tatárjárás mondái.

II. Forgó bácsi könyvtára.

1. Nellike.	7. Matyi és Peti.	13. Regék a görög hajdankorból.
2. A kakuk-óra.	8. Az arany hegy.	14. Kis elbeszélések.
3. Kis mesekönyv.	9. Francia tündérmesék.	15. A titok.
4. Apró szindarabok.	10. Két karácsony-est.	16. Mit beszélnek a harangok.
5. Aesopus.	11. Rosszcsont Ferke kalandjai.	17. A két testvér.
6. Berti és Berta.	12. Czirmos cicza naplójából.	

III. Schmid Kristóf Ifjúsági Iratai.

1. Matild és Vilma vagy a különböző testvérek.	6. Tanulságos beszélykék.	14. Klára.
2. A piros tojások.	7. Eustachius. — Márton az öreg hegyi lakos.	15. A drágakövek.
3. A Virágkosárka. — A Karácsony-éj.	8. A jó Fridolin.	16. Nándor. — Egy fiatal spányol gróf története.
4. Eichenfels Henrik és több történet.	9. A jó Örzse.	17. Jozáfát az indiai királyfi.
5. Tannenburgi Róza. — A fiatal remete.	10. A báránka.	18. Piros és fehér rózsák.
	11. Paulina.	19. Szent Antal életéből.
	12. Thalheim Etelka.	20. A kis kéményseprő.
	13. A virágkedvelők.	

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.

Karácsonyi ajándéknak legalkalmasabb a könyv, mert nemcsak hogy szórakoztat, hanem tanít, nemesít és szellemi táplálékot nyújt, miért is a karácsony küszöbén felhívjuk kis olvasóink szülőit az alább felsorolt könyvekre, melyek mind elsőrangú szerzők által íródtak, s így belső tartalmuknál fogva melegen ajánlhatók. A külső kiállításra pedig a kiadó-társulat anyagi áldozatokat nem kímélt, hogy kiváló diszű és olcsó könyveket hozzon forgalomba.

Az »ATHENAEUM« irodalmi és nyomdai **ifjusági iratok** r. társulat kiadásában a következő elsőrangú jelentek meg, melyek ugy a **kiadó-társulatnál** (Budapest, VII. Kerepesi-ut 54. sz.), valamint minden könyvkereskedésben kaphatók:

Aesopus. Tanulságos mesék.

Prózai átdolgozás.

Számos fametszeti ábrával. Diszes vászonköt. 2 K. 40 f.

Andersen válogatott meséi.

Fordította MÓKA bácsi.

Hat színnyomatu képpel. Ára diszköt. 2 kor. 40 fill.

Apróbb gyermekmesék.

Függelékül: Dalok és verses mesék
Gyulay Páltól.

Szemlér Mihály eredeti rajzaival. Ára kötve 2 kor.

A rabszolga karaván.

Számos képpel.

Rajzok az afrikai rabszolgavadászok ellen vívott harcokból.

Kalandok. Népismertető leírások.

Falkenhorst és May után átdolgozta:

Arkövy Rikárd.

== Ára diszkötésben 4 korona 80 fillér. ==

Athenaeum mesekönyvtára.

Irta Benedek Elek. Számos képpel.

Ára kötetenként csinos kötésben 1 korona.

Eddig megjelentek:

1. A honfoglalás meséi. — 2. Madármesék. — 3. Pásztor-mesék. — 4. Vidám mesék. — 5. Csoda mesék. — 6. Virág-mesék. — 7. Mesék és mondák. — 8. Krisztus legendák. — 9. Hetedhét ország ellen. — 10. Apró mesék. — 11. Katona mesék. — 12. Mondák és legendák. — 13. Kalandos mesék. — 14. Székelyföldi mondák és mesék. — 15. Állat mesék. — 16. Bohócas mesék. — 17. Világszép mesék. — 18. Tündérmesék. — 19. Óriások és törpék. — 20. A tatárjárás mondái és egyéb mesék.

Az ifju Anacharsis utazása

Görög-országban

A Krisztus előtti század közepén.

Barthelemy után az érettebb magyar ifjuság számára szerkeszté **Hanthó Lajos.**

Képekkel. Ára vászonkötésben 3 K. 60 fillér.

Magyar Mese- és Mondavilág.

A magyar nemzet ezeréves meseköltése.

Meséli Benedek Elek. A képeket rajzolta Széchy Gyula. Öt kötetben.

Minden kötet ára pompás diszkötésben 6 korona.

BENEDEK ELEK Csudaszép mesék.

Remek kiállítású nagyalakú képeskönyv.

Tizenhárom nagy színnyomatu képmelléklettel.

Ára diszes kötésben 10 korona.

Jánoska. Az arany gyűrű. A paradicsom.

Elbeszélések az ifjuság számára.

Irta Benedekné Indali Etelka.

Sok szép képpel. Ára vászonkötésben 3 kor.

Kornyáti BÉKES GÁSPÁR, a nagy államférfiu.

Történeti elbeszélés.

A magyar ifjuságnak írta Böngérfi János.

Tizennégy képpel. Ára vászonkötésben 3 kor.

Kolumbusz Kristóf Élete és Amerika felfedezése.

Elbeszélte COLON FERNAND, Kolumbusz Kristóf fia.

A szövegbe nyomott számos ábrával.

Ára kemény kötésben 8 korona.

Kétezer év előtt, vagy
Egy Római Ifju Kalandjai. Irta: CHURCH A. J.

Angolból fordította: HEGEDŰS PÁL.
 Adrien Marie 12 képével díszítve.

Ára díszes felvászonkötésben 4 korona.

COOPER:

AZ UTMUTATÓ.

Fordította Dr. PALLAGI GYULA.

4 színes képpel.

Ára kötve 3 korona.

DONASZY FERENCZ munkái az ifjuság részére:

*** BUDA HÖSE. ***

Regényes korrajz Budavár visszafoglalása idejéből.

Számos finom kivitelű korbü képpel.

Ára pompás diszkötésben 9 korona.

Egy magyar diák élete Mátyás király korában.

Történelmi elbeszélés az ifjuság számára.

Előszóval ellátta Szilágyi Sándor.

Számos finom kivitelű korbü képpel.

Ára diszkötésben 7 korona.

Rejtélyek a történelemből.

Elbeszélések az ifjuság számára.

Számos finom kivitelű képpel.

* Ara pompás diszkötésben 7 korona. *

Villámsugár. Indian történetek a messze nyugatról.

Gazdagon illusztrálva.

Pompás diszkötésben ára 7 korona.

Életünket és Vérünket. Az ifjuság számára.

Számos finom kivitelű képpel.

==== Ara diszkötésben 9 korona. ====

Tholdi Miklós.

Regényes korrajz Nagy Lajos idejéből. Az ifjuság számára.

Előszóval ellátta Szilágyi Sándor.

Számos korbü képpel. Ara diszköt. 7 kor.

*** Az Aztékok kincse. ***

Számos finom kivitelű képpel.

== Ara pompás diszkötésben 8 korona. ==

Szigetvár és Eger hősei.

Regényes korrajz a XVI. századból.

— Számos finom kivitelű korbü képpel. —

Ára pompás diszkötésben 7 korona.

Forgó bácsi könyvtára.

8—12 éves gyermekek számára.

Eddig 17 kötet jelent meg, melyek egyenként díszes vászonkötésben 1 kor. 60 fill.-ért kaphatók.

A 17 kötet a következő:

- I. Nellike és elbeszélések a kandalló mellett. Számos képpel.
- II. A kakuk-óra. Egy lyukas hatos története és egyéb elbeszélések. Számos képpel.
- III. Kis mesekönyv. Grimm-testvérek gyűjteményéből. Válogatott mesék számos képpel.
- IV. Apró szindarabok. Számos képpel.
- V. Két karácsonyest és egyéb elbeszélések. Szám. k.
- VI. Tündérmesék. Számos képpel.
- VII. Aesopus tanulságos meséi. Számos képpel.
- VIII. Bertti és Berta vagy a hűség és szeretet győzelme. Számos képpel.
- IX. Matyi és Peti vagy az élet egy koralszigeten. Számos képpel.
- X. Az aranyhegy és a kolibri madár. Számos képpel.
- XI. Roszcsont Ferke kalandjai vízen és szárazon. Számos képpel.
- XII. Czirmos cizca naplójából és egyéb elbeszélések. Számos képpel.
- XIII. Regék a görög hajdankorból. Elmeséli: Szidi néni.
- XIV. Ida néni. Kis elbeszélések. Számos képpel.
- XV. A titok. A városi vendég. A piros kendő. Szám. k.
- XVI. Mit beszélnek a harangok és egyéb elbeszélések. Számos képpel.
- XVII. A két testvér és egyéb elbeszélések. Számos kép.

Eredeti Magyar Gyermekek és Népmesék.

Egybeállította A képeket rajzolta

••• RADÓ VILMOS ••• SZEMLÉR MIHÁLY.

Ára képes papirkötésben 3 korona.

Díszes vászonkötésben 4 korona 80 fillér.

Hoffmann Ferencz közkedveltségű ifjusági iratai.

1. A tengeren túl. — 2. Vidor Ferkó. — 3. A milliomos. — 4. A bünhődés. — 5. A becsület utja. — 6. Amilyen az ur, olyan a szolgálja. — 7. A szokás hatalma. — 8. Tiszteld atyádat és anyádat. — 9. A becsületszó. — 10. A helgolandi fiú. — 11. A hű szív. — 12. A jó tett is meghozza kamatjait. — 13. A két hű barát. — 14. A magas északon. — 15. A megtért. — 16. A munka jutalma. — 17. A szenvedések iskolája. — 18. A testvérek. — 19. Anyai szeretet. — 20. Az életbiztosítás. — 21. Az igazság napfényre jő. — 22. Az Inka kincse. — 23. Egy fedél alatt. — 24. Egy levél a szentírásból. — 25. Hűség és alnokság. — 26. Ki mint vet, úgy arat. — 27. Király. — 28. Loango. — 29. Mylord Cat. — 30. Próbák. — 31. Szegény és gazdag. — 32. Mindenki a saját szerencséjének kovácsa. — 33. Ahol legnagyobb a veszély, legközelebb a segítség. — 34. Az árvák. — 35. A látszat csal, az igazság győz. — 36. Négerélet. — 37. Külső fény és belső érték. — 38. Aki mer, az nyer. — 39. Testvéri szeretet. — 40. Aldás a jöjtemen. — 41. Gyermeki szeretet.

Ára egy-egy kemény kötésbe kötött s négy csinos képpel ellátott kötetnek 1 korona.

Stanley utazásai, kalandjai és felfedezései Afrikában, Stanley eredeti művei alapján Burdó életrajzi vázlatának felhasználásával. ◦◦ Irta Jankó János. Számos képpel és egy térképpel. Ára kötve 4 kor.

Hetedhét országból. Mesegyűjtemény. Irta Kemenczky Kálmán. Ára pompás díszkötésben 4 kor. 80 fill.

Tengeren innen, tengeren túl. Mesekönyv képekkel. Irta Kemenczky Kálmán. ◦ Ára díszkötésben 6 kor.

A Hősök. Görög tündérmesék gyermekek számára. Irta Kingsley Károly. Angolból fordította Pulszky Ágost. Második kiadás, Ára vászonkötésben 5 kor.

A legjobb gyermekújság a **KIS LAP.** Hatvan kötetben. Régibb kötetek ára kötve á 3 korona. XL—LX k. ára díszes vászonkötésben á 6 korona.

Francia diákélet. Számos képpel. Irta Laurie André. Fordította Hegedüs Pál. Ára díszes vászonkötésben 6 korona.

RÜSTIG ZSIGMOND, a brémai kormányos. **UJ ROBINSON.** Marryat kapitány után a magyar ifjuság számára átdolgozta Dr. Kárpáti Károly. 4-ik kiadás, 94 képpel. Ára vászonkötésben 4 kor.

Derék Ferkó története. Marryat kapitány után a magyar ifjuság számára átdolgozta Donászy Ferencz. Öt színnyomatu képpel és színes borítékkal. Ára vászonkötésben 2 korona 40 fillér.

Gyermeksziv rejtelmek. Elbeszélések az ifjuság számára. Irta Montgomery Florence. Ang. ford. Rauschmann Cecil. Új képes kiadás. Goró Lajos eredeti rajzaival. Ára díszes vászonkötésben 3 K. 20 fillér.

Grönlandon át hócipőn. Fridtjof Nansen eredeti műve alapján irta Dr Jankó János. Számos eredeti ábrával díszítve. ◦ Ára kötve 3 kor.

Orczy Emma Régi tündérmesék. ◦◦ bárónő.◦◦ Pompás képes mesekönyv. Ára díszkötésben 5 korona.

Repülőgépen a holdba. Irta MAKAY ISTVÁN. Ára díszes vászonkötésben 4 korona.

Derült Világ. Irta Gauss Viktor. Képek és elbeszélések a természetből. Kisebb gyermekek számára. * Ára kötve 4 korona.

Gyermekmesék. Uj kiadás! ◦ GRIMM TESTVÉREK után Halász Ignác. Ára kötve 3 korona.

Lázadó hajós nép viszontagságai Számos képpel. Valódi történet. a csöndes tengeren. Az ifjuság számára irta és rajzolta GYÖRÖK LEO GY. Ára kötve 3 korona.

GYULA BÁCSI, a mesemondó. Pompás képes mesekönyv. LÖSCHINGER HUGÓ eredeti rajzaival. Ára díszkötésben 6 korona.

Hoffmann Ferencz. **A tarka könyv.** Százötven erkölcsi elbeszélés. 4. javított kiadás. * 14 eredeti színes képpel. Ára vászonkötésben 4 korona 80 fillér.

HOMEROS az ifjuság számára. **ODYSSEA.** Átdolgozta: Havas Adolf. **ILIAS.** Geréb József. Preller tizenlét eredeti képével. Ára kötve 3 kor. 60 fill.

A MESZTIZ és még három elbeszélés Észak- és Dél-Amerikából. Az ifjuság számára irta Négy színnyomatu képpel. Pajeken J. Frigyes. Ára díszköt. 4 kor. 80 fill.

